

عنوان مقاله:

تاثیر یادگیری مشارکتی بر پایبندی به تمرین در رشته هندبال: نقش واسطه ای لذت و خود کارآمدی ورزشی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات روانشناسی ورزشی، دوره 5، شماره 17 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

ایمان صحراییان - کارشناس ارشد روانشناسی ورزش دانشگاه تهران

سیدمحمد کاظم واعظ موسوی - استاد دانشگاه جامع امام حسین (ع)

محمد خیبری - دانشیار دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

هدف از این پژوهش بررسی اثر یادگیری مشارکتی بر پایبندی به تمرینات هندبال با تاکید بر نقش واسطه های خود- کارآمدی ورزشی و لذت از ورزش بود. تعداد 42 دانش آموز پسر مقطع متوسطه در دو گروه بدون اطلاع از تفاوت گروه ها به 21 جلسه تمرین بر اساس سبک تعیین شده پرداختند. در نهایت، پیش و پس از مداخله های تمرینی، میزان خود- کارآمدی ورزشی و لذت از ورزش با استفاده از پرسشنامه خود کارآمدی ورزشی و مقیاس لذت از فعالیت بدنی کودکان بررسی شد. همچنین، میزان پایبندی به تمرین نیز بر اساس نتایج حاصل از حضور و غیاب آزمودنی ها ارزیابی گردید. نتایج نشان داد که میزان خود- کارآمدی ورزشی پس از مداخله در گروه مشارکتی به صورت معناداری افزایش یافت. درحالی که میزان لذت از ورزش در هیچ یک از گروه ها تغییر معناداری نکرد. نتایج بررسی تفاوت هایدرون گروهی میزان تغییرات خود- کارآمدی و لذت از ورزش بیانگر آن بود که در گروه یادگیری مرسوم در هر دو متغیر، تفاوتی معنادار وجود داشت، درحالی که در گروه مشارکتی این تفاوت درون گروهی مشاهده نشد. بیشتر بودن میزان پایبندی گروه مشارکتی نسبت به گروه مرسوم، به دلیل تعداد کم نمونه به لحاظ آماری معنادار نبود. به نظر می رسد یادگیری مشارکتی با افزایش همگن میزان خود- کارآمدی ورزشی اعضای گروه مشارکتی و همچنین جلوگیری از ایجاد تفاوت درون گروهی میزان لذت از ورزش، بتواند از به وجود آمدن محیط یادگیری غیرفعال که در یادگیری مرسوم رایج است، ممانعت کرده و در نتیجه میزان پایبندی را افزایش دهد.

کلمات کلیدی:

تربیت بدنی، تعهد، خود- کارآمدی، دانش آموزان، محیط غیرفعال

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/793598>

